

Hồi 31

Châu Bá Thông thấy Hoàng Dục Sư đã đi khỏi thờ phào một hơi thật dài, mồ hôi nhễ nhại, thấm ướt cả quần áo Chàng vội ngồi xếp bằng trên mặt đất, noi theo khẩu quyết nội công của Toàn Chân phái, vận khí dưỡng thần một lúc khá lâu, bằng thời gian một bữa cơm mới khôi phục sức lực, chàng tuồng như sự nghĩ ra được điều gì, hoảng hốt kêu lên:

- Không xong! Nguy rồi! Nguy to! Ta đã mắc mưu bọn chúng rồi!

Thì ra chàng nhớ lại mình ngồi trong gian phòng này chính là nơi trung tâm điểm của pháp trận Kỳ Môn Bát Trận, nếu không có Hoàng Dục Sư dẫn lộ thì bất kỳ người nào cũng không thể ra khỏi trận được, lúc này Hoàng Dục Sư bỏ chạy, mình lại không đuổi theo tông tích y, mất đi một cơ hội tốt để thoát thân ra khỏi trận.

Châu Bá Thông vội nhảy chồm dậy chạy ra khỏi nhà, chỉ còn thấy hoa lá um tùm, cỏ cây trùng trùng điệp điệp, ngoằn ngoèo mấy dặm đều xanh ngắt một màu, đường đi dọc ngang muôn lối, khắp nơi đều bố trí trận môn kỳ lạ. Châu Bá Thông đối với ngũ hành sanh khắc ra sao, kỳ môn bát trận như thế nào, đều mù mịt chẳng biết một tí, ngơ ngác như chú mán lạc thành đô thì làm sao có thể ra khỏi trận được.

Chàng thử bước chân vào rừng hoa, qua khỏi mấy lớp trận môn, càng đi càng lộn xộn chẳng biết đâu mà mò, may là chàng nhớ lại đường đi lúc này, vội tìm đường quay trở về gian nhà nhỏ. Châu Bá Thông đã kinh nghiệm qua một lần ở Hải Loa trận, nên lần này chàng không dám tháo thứ nữa mà chỉ còn cách quay về ngồi cú rữ trong gian tịnh xá võ đầu, chất lưỡi hít hà luôn miệng.

Châu Bá Thông đang lúc than vắn thờ dài, bất thần bên song cửa có bóng người thấp thoáng. Châu Bá Thông vội nhảy dựng dậy quát hỏi:

- Ai đấy

Tức thì có một người đẩy cửa bước vào tay bưng một mâm đồ ăn cùng hũ rượu thơm phức. Thì ra Hoàng Dục Sư ví sợ chàng đói bụng không đủ sức lực để giao đấu với y, nên đặc biệt sai gia nhân đem cơm rượu đến dâng cho Châu Bá Thông lót dạ.

Trong đầu Châu Bá Thông liền nảy sanh một ý niệm, lập tức chồm người tới trước giơ tay chộp vào vai gã gia nhân kéo ngược y lại và xô mạnh một cái Châu Bá Thông thâm tưởng là những gia nhân này theo hầu hạ Hoàng Dục Sư tất nhiên võ nghệ đều vào hạng khá, ít nhất cũng tương đương với bọn thuộc hạ của Song quái trên Lục Hoành đảo

Nào ngờ sự thật lại xảy ra ngoài ý liệu của chàng, tay Châu Bá Thông vừa chộp vào vai người ấy, cảm thấy người mềm nhũn chẳng một chút sức lực, cũng

chẳng một chút dấy dựa kháng cự, bị cái xô của chàng té lộn mèo đến “độ” một cái thật lớn rồi nằm thẳng cẳng dưới mặt đất. Châu Bá Thông cả kinh vội cúi xuống đỡ gã gia nhân lên và xin lỗi lia lịa:

- Xin lỗi! Xin lỗi! Đùa với anh một chút anh đừng phiền.

Gã gia nhân mặt mày nhăn nhó đau đớn, vùng ra khỏi tay Châu Bá Thông, há họng kêu loạn lên:

- A... a... Ò... Ô... Ô!

Châu Bá Thông định thần nhìn kỹ thì ra y đã mất đi hết nửa chiếc lưỡi, chàng thất thanh buột miệng la lên:

- Úy! Té ra y cũng câm nốt, giống hệt như những tên trên chiếc lầu thuyền!

Châu Bá Thông bản tính rắn mắt vẫn không chừa, chàng dùng tay bắt chước như người câm, nhăn mặt nhíu mày ra dấu một hồi rồi mới hỏi:

- Nay anh làm sao câm vậy Bị Hoàng Dục Sư cắt lưỡi phải không?

Gã gia nhân câm lắc đầu liên tiếp mấy cái, rồi dùng tay chỉ vào lỗ tai mình.

Châu Bá Thông càng sững sốt hơn nữa, kêu oái lên:

- Úy! Mi lại điếc nữa hay sao

Chàng vốn có ý định khai thác tên này để thám thính một vài bí mật trên đảo Đào Hoa cùng những tin tức liên quan về con người của Hoàng Dục Sư, nào ngờ Hoàng Dục Sư lại dùng kẻ gia nhân vừa câm vừa điếc, thử hỏi chàng làm sao mà hỏi thăm được đây

Châu Bá Thông vừa bực vừa giận, vò đầu gãi tai, mặt mày bí xị một đồng.

Chàng thở hắt ra một cái rồi nói thầm.

- Mặc kệ, đêch thềm lo, ăn cái rồi tính!

Châu Bá Thông bèn giở mâm cơm ra, thấy bên trong một thố cơm trắng đầy ắp, hơi nóng bay ra nghi ngút còn thêm ba đĩa đồ ăn thơm phức, toàn món ăn sang trọng, nào là Thanh Sao nhân cua, măng non dồn thịt, lại còn một bát cháo lươn Tây Hồ, ngoài ra còn thêm một đĩa Đông duẩn ruột vàng như tơ cuốn tròn như rôm, món nào món nấy cũng ngọt ngào mùi thơm, toàn là thực phẩm quý giá khó tìm.

Châu Bá Thông nuốt nước miếng nghe ừng ực rồi ngồi xề xuống xúc cơm so đĩa, ăn như hổ đói, vừa nhai ngòm ngoàm vừa khen luôn miệng:

- Tuyệt! Cơm trắng thơm tho như vậy, món ăn ngon miệng thế này thì có giữ ta suốt đời ở đây, ta cũng chẳng phàn nàn một tiếng!

Cơm thịt một mâm ê hề, chàng vét cho đến sạch mâm, sạch chén chàng mới chịu vương vai đứng dậy, gã gia nhân liền thu dọn chén bát bung ra ngoài nhà, Châu Bá Thông chợt trầm nghĩ:

- Tên cầm này vào đây được thì nhất định là y thuộc được cửa nẻo đường đi trong trận, sao ta chẳng nom theo chân y để thoát khỏi nơi đây

Châu Bá Thông dương dương tự đắc trí thông minh của mình, lập tức nhồm người dậy bước ra khỏi nhà để theo dấu gã gia bộc cầm kia. Ai ngờ vừa bước chân đi ra, tức thì trong lùm cây đối diện với cửa vườn hoa có tiếng người quát lớn:

- Trở vào!

Tiếp theo đây “vèo, vèo!” một chùm kim vàng ánh sáng lóe mắt, bay vút đến người chàng.

Châu Bá Thông biết rõ người phát ra kim vàng kia chính là Hoàng Dục Su, và những mũi kim vàng lợi hại ấy đã kết liễu cả hai cuộc đời dọc ngang một cõi của Đông Hải song quái nên Châu Bá Thông vừa thấy đám kim vàng bay tới không dám xem thường vội nhào người lăn tròn dưới đất chun tọt trở vào nhà. Mặc dù thân pháp chàng cực kỳ nhanh nhẹn như vậy, mà vẫn có vài mũi kim vàng ghim xót lên tóc, thật mười phần kinh hiểm.

Châu Bá Thông sợ đến mồ hôi lạnh thấm áo, đến lúc chàng đứng dậy thì gã gia nhân cầm đã đi mất mà bụi cây đối diện chỗ Hoàng Dục Su mai phục lúc này cũng im phăng phắc như tờ! Châu Bá Thông thở dài một tiếng và nói:

- Thật là vô quít dày có móng tay nhọn, cái gã họ Hoàng này giáo hoạt như quỷ, xem lại thì y đã quyết ý giam lỏng mình ở đây rồi! Mặc! Mặc! Đếch có sợ!

Châu Bá Thông ngồi xếp bằng tròn dưới đất dùng phép vận khí điều nguyên của nội công Toàn Chân phái để dưỡng bồi sức lực.

Suốt đêm vô sự cho đến sáng hôm sau, Châu Bá Thông vừa đứng dậy, bước ra nơi cửa, đã thấy trước mắt bóng xanh thấp thoáng một cái, Hoàng Dục Su từ trên cây nhảy vụt xuống đứng trước mặt Châu Bá Thông cười ha hả và nói:

- Châu huynh ngon giấc chứ?

Châu Bá Thông giật nảy mình vụt thối lui ra sau hai bước, lớn tiếng mắng:

- Đồ tà ma quái đạo kia, ta tưởng mi có lòng tốt đưa ta đến viếng Đào Hoa đảo. Có ngờ đâu mi lừa ta giam giữ nơi đây, để làm con tin đổi lấy Cửu Âm chân kinh, thật là chẳng biết nhục!

Hoàng Dục Su cười lớn và nói:

- Ngươi đoán trật rồi! Ngươi tưởng đâu ta giữ ngươi đây là vì Cửu Âm chân kinh sao Hừ! Chân kinh bất quá là một loại vũ khí vô dụng, Hoàng Dục Su ta đâu giống như bọn ngươi xem trọng quyển sách ấy như sinh mạng của mình đâu! Nói thật cho ngươi biết rõ là ta giữ ngươi ở lại đây với dụng ý khác.

Châu Bá Thông vừa giận vừa buồn cười bèn hỏi:

- Vậy người giữ ta nơi đây, chịu tổn rượu thịt với dụng ý gì? Chà, mâm cơm vừa rồi cũng không đến nỗi tệ lắm.

Hoàng Dục Sư đáp:

- Mi là sư đệ của Toàn Chân trường giáo, tất nhiên mi được Toàn Chân phái chánh truyền tất cả võ thuật tinh hoa của môn phái, ta giam mi nơi đây để khảo cứu những võ công kỳ diệu của phái Toàn Chân, ta ra điều kiện như vậy mi chịu không? Ngày lễ ta đấu với nhau, ngày chẵn nghỉ ngơi dưỡng sức. Hôm nay là mừng năm, đúng là ngày lễ, mi đã nghỉ ngơi hết một ngày, công lực cũng hồi nguyên đầy đủ, chúng ta tái đấu được rồi!

Châu Bá Thông kêu khổ không ngớt, thì ra tên Hoàng Dục Sư kỳ quái này giam chàng ở đây để làm đối tượng cho y luyện tập võ nghệ và không những thế, y lại còn muốn lãnh hội những yếu huyệt võ thuật của Toàn Chân phái, thật là một diệu kế nhất cử lưỡng tiện mà cũng ngông cuồng rất mực.

Châu Bá Thông cả giận, định lên tiếng mắng chưởi Hoàng Dục Sư không thích đấu khẩu với chàng, lâm li vung ra một chưởng nhanh như chớp đâm vút vào ngực chàng.

Châu Bá Thông tưởng đâu y lại dùng Lạc Anh quyền tấn công mình, nào ngờ quyền pháp của Hoàng Dục Sư hôm nay không dùng thế quyền phiêu diêu bất định, hư hư thực thực của Lạc Anh quyền nữa mà lại thay đổi chiến pháp, sử dụng Hỗn Nguơn trường để lấy cứng chống cứng, hai chưởng loang loáng tung ra, chưởng nào chưởng nấy chắc nịch như trái núi, chưởng phong kêu nghe vù vù như cơn bão, khiến cho áo sớng của Châu Bá Thông bay lên phần phật, đòn chàng liên tiếp thối lui ra sau lia lịa

Chàng biết rõ nội lực của chàng không bằng Hoàng Dục Sư, chỉ còn cách sử dụng hai quyết tự “Niêm” và “An” trong Thái Ất quyền dùng lối đánh nhu công, hứng chịu từng chưởng lực hùng mạnh của đối phương đẩy trở ra ngoài cửa

Hai người hỗn đấu như thế trên hai mươi hiệp, Hoàng Dục Sư bỗng vừa đấu vừa cất tiếng quát to:

- Môn nhu công của Thái Ất quyền nhà mi ta đã xem qua rồi, hãy thương thức cước pháp của ta

Vừa nói dứt tiếng, Hoàng Dục Sư đã tung mình nhảy lên tiến sát tới đối phương, hai chân liên tiếp quét trở ra, tả một cước hữu một đá giò trái vừa vung ra phía sau, chân mặt đã quét ra trước mặt, hai chân như hai cánh quạt gió lấp loáng quay tròn khắp bốn phương tám hướng.

Thì ra Hoàng Dục Sư là đệ tử của Châu Đồng, một danh nhân võ thuật thời Bắc Tống, Châu Đồng sau này thu nhận Nhạc Phi làm đồ đệ, quyền cước của họ Nhạc đều do Châu Đồng truyền thụ, Hoàng Dục Sư gia tâm nghiên ngẫm chiêu số võ học của Châu Đồng rồi tự mình chế biến ra một pho Tảo Diệp thố

pháp, có thể trong khoảnh khắc đá ra liên tiếp bốn mươi hai cước, và bốn mươi hai cước đá xong lại có thể đá ra bốn mươi hai cước khác và hoàn toàn là phần thể khác biệt nhau, địch thủ khó mà lường được.

Hôm nay y may mắn chộp được Châu Bá Thông để làm cái bàn đạp cho y luyện võ, nên liền đem thực lực của Tảo Diệp thổ pháp ra sử dụng, thế mạnh tựa như cuồng phong bạo vũ, khiến Châu Bá Thông phải liên tiếp nhảy tránh ra phía sau

Châu Bá Thông vốn cũng có môn cước pháp độc đáo là Triền Phong thổ, nhưng vì Hoàng Dục Sư nhanh chân tiên hạ thủ vi cường, khiến Châu Bá Thông phải nhảy tránh liên tiếp, không còn thì giờ để phản kích được. Cước pháp của Hoàng Dục Sư càng lúc càng nhanh, càng nhanh càng kín đáo như bùng, trong khoảnh khắc thân hình của Châu Bá Thông như bị che lấp trong bóng chân của Hoàng Dục Sư.

Hoàng Dục Sư tấn công xong bốn mươi hai cước, không kịp để cho địch thủ xả hơi, lập tức vung chân đá phản lại bốn mươi hai cước khác, làm Châu Bá Thông phải nhảy tránh như con chơi chơi khắp bốn phía mà không có một cơ hội phản công. Hoàng Dục Sư liên tiếp đá xong tám mươi bốn cước, vừa định đổi bộ để đá bốn mươi hai cước khác thì Châu Bá Thông không một chút chậm trễ đã vung chân sử dụng Triền Phong thổ của Toàn Chân phái ra phản công liền, vừa đá Châu Bá Thông vừa hét vang như sấm:

- Mi cũng nên ném thử bộ giò của Châu mỗ!

Hai chân chàng vung tít lên xuống như chiếc thoi trên khung cửi, thổ pháp của chàng khác biệt với bộ cước của Hoàng Dục Sư, vừa trầm mạnh vừa nhanh nhẹ, cước phong kêu lên vù vù tạo thành những cơn gió lốc, cuồng tung bụi cát dưới sàn nhà bay lên mù mịt.

Hoàng Dục Sư một mặt nhảy tránh một mặt chú ý và nghiên ngẫm thổ pháp của đối phương và buột miệng khen:

- Khá lắm! Khá lắm!

Hai người đấu vùi với nhau đến tối mịt mà không biết cát bụi theo những ngọn cước quyền phong bám đầy quần áo mặt mày Tuy trong bóng tối mờ mờ mà hai người vẫn say trận, đấu rắng với nhau hơn hai trăm hiệp nữa mới chịu ngưng tay

Hoàng Dục Sư cười ha hả nhảy vọt ra khỏi nhà rồi luồn mình vào trong đám hoa cỏ um tùm mất dạng.

Châu Bá Thông hết sức bức rức trong lòng vì thấy rõ bản lĩnh của Hoàng Dục Sư cao hơn chàng một bậc, thế tại sao y không thẳng tay đánh ngã chàng cho rồi Nhưng Châu Bá Thông đâu ngờ đây là dụng ý khôn ngoan của Hoàng Dục Sư vì nếu y thẳng tay đánh Châu Bá Thông bị thương thì Châu Bá Thông

làm sao còn đấu với y được, thì còn ai làm đối tượng để y nghiên cứu võ học của Toàn Chân phái đây

Qua ngày thứ hai là ngày chẵn, Hoàng Dược Sư quả nhiên giữ lời hứa, chẳng đến quấy phá Châu Bá Thông. Gã gia nhân cầm trọn ngày ấy theo lệnh Hoàng Dược Sư dâng đến cho một hồ rượu Triệu Hưng Hoa Điều và cả một con gà quay ướp hành thơm phức. Châu Bá Thông chẳng chút câu nệ, ăn uống thẳng bụng no say rồi tìm chỗ nghỉ.

Ngày thứ ba vừa tảng sáng, Hoàng Dược Sư đã đến kêu réo Châu Bá Thông om tội Hai người lại quây quần đấu nhau cho đến tối chẳng thấy đường mới chịu ngừng tay. Lần này Hoàng Dược Sư lại dùng Lạc Anh quyền kèm cả Tảo Diệp Thủ, dồn cho Châu Bá Thông mệt đến hả hợng đứt hơi, nhưng mỗi lúc thấy Châu Bá Thông sắp bị nguy cấp, Hoàng Dược Sư đột nhiên thu tay lại rồi cười lớn và bỏ đi mất.

Qua ngày chẵn, Hoàng Dược Sư cũng chẳng hề lộ diện, gã cầm theo lối cũ bụng đến cho Châu Bá Thông ba buổi cơm sáng trưa, chiều vô cùng thịnh soạn, hồ rượu hôm nay lại đổi Ngũ Trinh Trần Triệu Tửu, món ăn tối đặc biệt là vịt chung bát bửu

Châu Bá Thông vừa nhâm nhi món thịt vịt vừa nghĩ thầm:

- Cái thằng cha họ Hoàng quái gở này, giam lỏng mình trên Đào Hoa đảo cứ cách ngày một, lại đến tỉ võ với mình. Nếu kéo dài mãi như vậy thì những võ học quyết yếu của Toàn Chân phái bị học hết còn gì? Hừ! Như vậy không được, mình phải dụng kế mới xong!

Châu Bá Thông hết trọn mảy nhượng mắt lại vò đầu bứt tai để nghĩ mưu kế.

Cuối cùng chàng nghĩ ra được một cách, rồi tự tấm tắc khen lấy một mình.

- Như vậy thì tuyệt! Thật tuyệt!

Rạng ngày thứ năm, tang tảng sáng là đã có mặt Hoàng Dược Sư đứng trước cửa rồi, lần này y lại đem theo một thanh bửu kiếm. Châu Bá Thông vừa thấy mặt Hoàng Dược Sư liền ngồi bẹp xuống đất, rồi đồng dục cất tiếng:

- Mi đem giết ta cho rồi! Ta không thềm đánh lộn nữa đâu

Hoàng Dược Sư ngạc nhiên hỏi:

- Ủa! Tại sao mị chẳng chịu thí võ với tã

Châu Bá Thông vờ ẽnh lung ngáp một tiếng thật to rồi nói như ngâm thơ:

- Hoa lựu nở đỏ như màu máu, tiết trời tháng năm mùa hè gió thổi vi vu, thật dễ buồn ngủ, ai ở không đâu mà đánh lộn một cách vô lý như thế. Ta nằm khoèo ra đây đánh một giấc có phải sướng thân không?

Hoàng Dược Sư thấy Châu Bá Thông trở quẻ, nổi giật quát:

- Mi ăn cho no rồi định làm biếng ư? Đâu được!

Châu Bá Thông cũng quát lại:

- Không được cũng phải được! Châu lão gia cứ ngủ! Mi có giỏi cứ đem ta giết đi!

Hoàng Dược Sư cười gằn và nói:

- Ta mời mi đến Đào Hoa đảo, cốt ý để thỉnh giáo tuyệt kỹ của võ phái Toàn Chân, mi nhất định không chịu đấu với ta phải không? Hừ... hừ! Được lắm!

Bắt đầu từ hôm nay ta không cho gia nhân đem cơm đến mi ăn nữa

Nhịn đói đói với Châu Bá Thông là điều tối kỵ, nên nghe Hoàng Dược Sư vừa thốt ra câu ấy, Châu Bá Thông đã nhảy chồm lên, trợn mắt la lớn:

- Cái gì? Mi không cho đem cơm đến, định để ta chết đói hay sao

Hoàng Dược Sư lạnh lùng đáp:

- Phải! Họ Châu kia, Hoàng Dược Sư này là một Đảo chúa, lời nói bao giờ cũng đi đôi với việc làm. Mau đứng dậy thí võ cho rồi!

Châu Bá Thông đang phân vân lưỡng lự rồi như sực nghĩ ra một điều gì, liền nói lớn:

- Không được! Quy luật của Toàn Chân phái của chúng ta nghiêm cấm không cho ta tự ý đem tuyệt kỹ tinh ba của Toàn Chân phái truyền thụ cho người ngoài, huống hồ đem truyền cho tà ma ngoại đạo như mi thì dù mi có phóng thích ta trở về sư huynh Vương Trùng Dương ta cũng không dung mạng ta đâu, thôi!

Thôi! Mi không đem cơm đến cho ta thì ta cam chịu chết đói vậy!

Chàng nói xong bắt cần Hoàng Dược Sư khứng hay không khứng, nhất định không đấu là không đấu, nằm dài xuống đất nhắm mắt lại miệng tùm tùm cười

Hoàng Dược Sư đứng nhìn một lúc lâu chẳng biết làm gì hơn đành tức tối quay đi

Đêm ấy quả nhiên gã gia nhân không hề đem cơm đến, Châu Bá Thông cố gắng nhịn đói, đến rạng ngày sau thì cơn đói đã bắt đầu hành hạ cái dạ dày của chàng. Châu Bá Thông không nhịn được nữa, chạy ra khỏi nhà đi lặn quặng khắp bốn phía để kiếm chác vật gì có thể đỡ đói được chăng?

Chàng bất chợt nhìn thấy trước cửa nhà có một bụi trúc, lúc ấy thời tiết vào cuối hạ, nên dưới bụi trúc có nhiều mầm trúc non, những mầm trúc ấy vẫn còn nhỏ hình như vỏ lúa, chưa biến hẳn thành trúc non nên có thể ăn được, Châu Bá Thông bẻ một đồng to, cởi áo ra bọc lại, đem vào nhà múc nước rửa sạch, rồi nhắm mắt nhai ngấu nghiến, nuốt đầy một bụng để trấn áp cái dạ dày

Nhưng mầm trúc đâu phải là vật thực như cơm gạo mà chỉ là một loại thực phẩm khai vị bổ tỳ, nên sáng hôm sau vừa thức giấc, Châu Bá Thông đã bị phản

ứng mạnh, bụng chàng sôi lên ồn ột, miệng như ngậm phải mật. Châu Bá Thông ôm bụng, mặt nhăn nhó chạy ra khỏi nhà.

Thấy góc vườn ở phía Đông Nam trồng rất nhiều cụm Mạc Li Hoa (hoa lài) đây là một loài hoa rất quý ở miền Lĩnh Nam. Châu Bá Thông chả cần ngắm nghĩa đẹp hay xấu cứ biết đây là loại thực vật có thể ăn được là mừng rồi, hai tay chàng như hai cánh thoi, lật hết đám hoa thơm tho hiếm quý, bọc đầy một vạt áo, ngắt bỏ nhụy hoa, rồi từng bụm một bỏ vào miệng nhai lép nhép, xem chừng rất ngon miệng!

Trong khi Châu Bá Thông đang gật gù thưởng thức mùi vị ngọt ngào của thức ăn bằng hoa lài kia, thì bên ngoài song cửa một bóng xanh thoáng qua như làn điện xẹt.

Hoàng Dược Sư từ bên ngoài cửa sổ nhảy vọt vào, mặt đầy sát giận, chỉ ngay Châu Bá Thông đang ngồi bẹp dưới đất, quát lớn:

- Họ Châu kia, mi thật táo gan dám hái hoa quý của ta ăn, những đóa hoa lài kia, ta phải lặn lội lựa chọn khắp tỉnh Quảng Đông tìm giống đem về, khó nhọc lắm mới trồng được mấy bụi như thế, ta chưa kịp thưởng thức sắc hoa, mà mi lại hái tất cả dùng nó làm món ăn ngon lành như vậy được sao

Châu Bá Thông cười ngất và nói:

- Cái thằng giặc vàng này tánh khí sao mà hẹp hòi lắm vậy Mi không cho ta ăn cơm, chẳng lẽ ta lại cho cái bụng đói nó tác quái sao Đừng nói là hoa thơm thỏa quý, một khi bụng ta đã đói, thì vỏ cây rễ cỏ ta cũng ăn tuốt tuốt không chừa, đâu là hoa tiên mi đem từ trên Ngọc Hoàng Thượng Đế xuống đây, ta cũng chẳng từ, chỗ này hoa cỏ rất nhiều, ta ăn ít nhất cũng được nửa năm, hà... hà... hà.

Hoàng Dược Sư cả giận “Hừm” một tiếng, nhìn Châu Bá Thông lom lom, rồi lẳng lẳng bỏ đi

Sau đó, Châu Bá Thông lại chạy thẳng ra vườn hoa, chọn lấy một cây chuối, dùng tay chặt mạnh một cái, thân cây chuối lớn tròn như cái miệng bát như bị một lát dao chặt phải ngã liền theo đà tay

Châu Bá Thông không đợi thân cây chuối rơi xuống, chàng đã lẹ làng kê vai đỡ lấy và vác tuốt vào nhà, chặt hết bẹ lá, lột lấy thân non ở trong để ăn, món ăn này đỡ có phần xót ruột hơn loại hoa rất nhiều, Châu Bá Thông nhờ đó cũng qua loa được một ngày no bụng.

Ngày sau Châu Bá Thông trở ra bụi chuối, móc lấy củ chuối đem rửa sạch dùng làm thức ăn.

Hoàng Dược Sư bước vào cửa, Châu Bá Thông vẫn thản nhiên ngồi ăn cụm chuối ngon lành như chẳng thấy Hoàng Dược Sư nhìn chàng rồi lắc đầu thờ ra nói:

- Họ Châu kia mau ra ngay! Sư huynh của mi đã đến đây rồi!

Châu Bá Thông nghe xong, liền quăng ngay củ chuối trên tay xuống đất, mừng rỡ vọt đứng lên cười hăng hắc.

Lúc Châu Bá Thông xuống núi, tới Triết Giang để giữ lời hẹn với Đông Hải song quái Trùng Dương cùng sáu đệ tử hằng ngày lên Tung Sơn luyện tập võ công, tính ra đã hơn một tháng trời chưa thấy Châu Bá Thông trở về.

Ngày nọ, Trùng Dương đang ngồi tĩnh tọa để luyện công, bỗng cảm thấy tâm trí nóng nảy khác thường, thầm nghĩ trong lòng:

- Không xong! Châu sư đệ chắc bị nguy hiểm rồi!

Tuy chàng không vừa ý hành vi của Châu Bá Thông, nhưng hồi tâm nghĩ lại, dù sao Châu Bá Thông cũng là sư đệ của chàng, nếu lần này đến Đông Hải, y thắng chẳng nói gì, vạn nhất có điều bất trắc, không những suy giảm uy danh của Toàn Chân phái mà mình lại mất thêm một sư đệ ngay thẳng thật lòng. Trùng Dương suy đi tính lại giây lát rồi than rằng:

- Cây muốn lặng nhưng gió chẳng chịu ngừng, ta vốn ý chẳng muốn sanh sự đa đoan nhưng tình thế cứ dồn ép, bắt buộc ta phải ra tay thôi thì đành vậy!

Rạng ngày hôm sau, Trùng Dương đã gọi sáu đệ tử đến trước mặt và bảo là mình cần xuống núi một phen nữa Bọn Mã Ngọc, Xử Cơ, sáu đệ tử đều hết sức ngạc nhiên không hiểu vì sao sư phụ tại đời đột ngột?